

er der heller intet retfærdigere og naturligere end at sige: Naar der her i Byerne og paa Landet, i Kommunerne i det hele, træffes den Ordning, at en Del af de Skatter, som hidtil have hvilet paa en vis Maade, nu kom til at hvile som en visse Maader trykkende Byrde gennem Indkomstskat ogsaa paa den mellemste Del af Befolkningen, er det i sin Orden, at en Del af de Udgifter, Kommunerne have, og som forvoldes ved Drikfældighed, befris Befolkningen for at besværes med gennem Indkomstskatten, derved at der lægges Beskatning paa Brændevin, som kommer Kommunerne til gode. Langt hellere end at drage Toldloven ind under denne Historie, siger jeg: Lad os knytte den Omordning, her er Tale om, til, at der kommer baade en Indkomstskat og en Brændevinskat til Eksistens. Jeg vilde gerne vedkende mig min Anskuelse paa dette Punkt.

Paa et andet Punkt maa jeg derimod erklære mig ganske uenig med et æret Medlem, som jeg ellers i mange Punkter har kunnet erklære mig enig med, det er det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch). Naar han mente, at man skulde kunne give disse Bestemmelser en midlertidig Karakter, kan jeg ikke billige denne Tanke. Jeg synes, det vil ganske stride mod det, som efter min Mening er et af Hovedpunkterne ved denne Lov, nemlig at skabe i Stedet for en vis Art af Beskatning en Beskatning paa Indkomst. Er det Maalet, kan det ikke nytte, at vi ikke gøre Skridtet fuldt ud og sige: Det er dette, vi nu ville oplære Befolkningen til at kende og benytte, men naar man giver en Indkomstskattelov paa det Grundlag, at den gives for 3 Aar og saa maaske falder bort, vil man betage hele Foranstaltningen den Betydning, den skal have, nemlig at der ad denne Vej skabes en fast og blivende Beskatning paa et nyt Grundlag til Bedste for Staten, og som ogsaa kommer Ombytningen af Skatten til gode. Jeg tror derfor ikke, denne Tanke bør accepteres, eller at den i det hele kan forenes med Lovforslaget.

Finansministeren (Hørring): Det meget ærede 3dje Medlem for 9de Kreds (Estrup) giver mig Anledning til at komme noget nærmere ind paa, hvorledes Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag ere at forstaa. Jeg omtalte allerede i mit første Foredrag, at det var Meningen med dette Forslag, ikke, at selve Skatterne skulde overgaa til Kommunerne, men der-

imod det Udbytte, Skatterne gave. At dette har været Meningen, er udtrykkelig udtalt i Motiverne til Lovforslaget, idet det der hedder om disse i Lovforslaget omhandlede Skatter med Undtagelse af Ligningsskatten i Købstæderne, at de, hvis Beløb helt eller delvis overgaa til Kommunerne, vedblive at være Statsskatter og ansættes og opkræves efter de for disse gældende Regler. Dette har altsaa været Tanken med Lovforslaget, og jeg gentager, at hvis Udtrykket for denne Tanke ikke er lykkedes, kunne vi arbejde hen paa at finde bedre Udtryk derfor. Naar jeg har ment, at Lovforslaget, saaledes som det er affattet, dog var et tilstrækkeligt Udtryk for denne Tanke, har jeg ikke støttet mig paa, at Lovforslaget omtalte, at disse Skatter fremdeles skulde opkræves som hidtil, thi det erkender jeg over for det ærede Medlem, at det er ikke noget afgørende for en Skats hele Karakter, hvem der opkræver den. Det kan være en Statsskat, der opkræves af Kommunen, og det kan være en Kommuneskat, der opkræves af Statens Autoriteter. Det er ikke afgørende, men det afgørende er Ansættelsen af Skatten, og det er derfor, det staar i Loven, at de vedblivende ansættes som hidtil af Staten. Thi det afgørende er Skattedyderens Forhold til paagældende Autoritet, om Skattedyderen gennem Skattedydsen kommer i direkte Forhold til de kommunale Autoriteter eller i direkte Forhold til Statens Autoriteter. Her bevares Statens Autoritet over for Skattedyderne og Skattedyderens Forhold over for Statens Autoriteter, idet det er Statens Autoriteter, der ansætte Skatten, hvilket ganske vist ikke har meget at sige med Hensyn til Gammelskat og Land- og Ligningsskat, hvori der ikke sker store Forandringer, men dog altid nogle Forandringer, men det har overordentlig meget at sige med Hensyn til Bygningsafgiften. Som sagt, det er herved, jeg har troet, der var tilstrækkelig Udtryk derfor, men det kan jo nærmere klares og tydeliggøres. Naar derimod det ærede Medlem af mine Udtalelser syntes at ville drage den Konsekvens, at jeg ogsaa vilde gaa bort fra at overføre Skatternes Beløb til Kommunerne, saaledes at der skete en endelig Overførelse, saa er det ganske vist ikke rigtig. Jeg gaar ud fra, at naar dette Forslag bliver til Lov, har Staten derved afgivet til Kommunerne helt eller delvis Udbyttet af de her omtalte Skatter, og jeg erkender, at man saa vanskelig atter vil komme tilbage derfra. Det er min Opfattelse af Forholdet, og jeg